

BEN VE HER ŞEY
ARASINDAKİ MƏSAFE

MEHTAP BAYDU

THE DISTANCE BETWEEN ME
AND EVERYTHING ELSE

GALERİnev

BEN VE HER ŞEY
ARASINDAKI MEŐSAFE

MEHTAP BAYDU

THE DISTANCE BETWEEN ME
AND EVERYTHING ELSE

GALERInev

Otoportre: Koza

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, 38 cm figür

Self Portrait: Cocoon

2015, Transparent handmade paper, white, 38 cm figurine

TEN KADAR YAKIN: MEHTAP BAYDU'NUN YAPITLARI HAKKINDA

CLOSE AS SKIN: ON THE WORK OF MEHTAP BAYDU

Eva Scharrer

Koza¹, larvadan yetişkin olana kadar böceğin kendisini hapsediği, içinde biyolojik başkalaşma sürecinin gerçekleştiği lifli bir kütledir. Belli bir süre içinde olgunlaşan pupa yeni bir yaratık, örneğin kelebek olur, kanatlarını çırpıp uçup gider. Koza boş bir cisim olarak geride kalır. Belki daha az çarpıcı başka bir dönüşüm eylemi de, sürüngenlerin büyüme ve yenilenme süreçlerinde düzenli olarak derilerini atmalarıdır.

Deri ve deri değiştirmek, yenilenme ve dönüşümün, doğuştan gelen ile öz olanın, gizlenme ile kılık değiştirmenin bir eğretilmesi olarak Mehtap Baydu yapıtlarının kalbinde yer alan motiflerdir. İçinde doğduğumuz derimiz kadar, giydiğimiz giysiler de bizim kabuk ve zarlarımızdır. Üzerimizde olan, içimizdeki benliği dış dünyadan, diğer *her şeyden*² ayırıp korumakla kalmaz, birbirimizle iletişim kurmayı, kendimizi ifade etmeyi, birbirimize dokunmayı da mümkün kılar. Giysilerimiz statü ve kamuflaj simgesi, birey olmanın ve protestonun ifadesi ya da uyumun, toplumsal, mesleki, siyasi, dini ya da toplumsal cinsiyetin göstergesi olabilir.

Mehtap Baydu performans, heykel ve yerleştirmeleri ile (çoğunlukla performanslarına dayanan) desen, fotoğraf ve videolarında, rol yaparak, kuralları çiğneyerek dönüştürücü süreçlerde kendini tekrar tekrar değiştirmek üzere çeşitli deri katmanlarına bürünmektedir. Giyinme

Cocooning¹ is a biological process of metamorphosis in which an insect wraps itself in a fibrous mass to transform from larva into its final adult state. After a period of time, the pupa hatches and flies away as new creature – for instant a butterfly, testing its newly grown wings. The cocoon is left behind as hollow matter. In a less dramatically transformative act, reptiles also regularly throw off their old skin in a constant process of growth and renewal.

Skin and skinning as metaphors for renewal and transformation, but also for innateness and disguise, are central motifs in the work of Mehtap Baydu. Not only the skin we are born with, also the clothes we put on function as both shells and membranes. They separate and protect our inner selves from the outside world, from *everything else*², but they also enable us to communicate, to articulate ourselves and to touch each other. Clothes can be status symbol or camouflage, expressions of individuality and protest, or indicators of conformity, of social, professional, political, religious or gender affiliation.

In her performances, sculptures and installations, but also in the media of drawing, photography, and video (which in turn are mostly based on performances), Baydu inhabits various layers of skin just to shed herself

1 'Koza', eğilim tahmincilerinin kendi gerçekliğine çekilip evden dışarı çıkmama akımını tanımlamak için terimi ele geçirmelerinden önceki anlamında kullanılmıştır.

2 İleriki satırlarda değinilen bir eserin adı.

1 Before the term was kidnapped by trend forecasters as a tendency in civic society to withdraw into the private realm and stay at home.

2 Referring to the title of a recent work by Mehtap Baydu, which is discussed later in this text.

ve soyunma senaryolarına uygun olarak kendini sınırlarda gezen deneyimlere maruz bırakan Baydu, izleyicisini de bu deneyimlere katılmaya davet eder. Yapıtlarında eksik olmayan mizaha rağmen, bu davete katılmak hayli cesaret isteyen bir edimdir.

Mehtap Baydu 1972 yılında Doğu Anadolu kenti Bingöl'de doğdu. Ankara'da heykel okudu; 2005 yılında Kassel'e taşındı. 2010 yılında, burada, Güzel Sanatlar Akademisinden mezun oldu. Ardından, bir yıl yüksek lisans öğrenciliği yapan sanatçı, o zamandan beri Almanya'da yaşamaktadır. Eserlerinin ana teması bir kadın ve sanatçı olarak yaşamayı seçtiği ülke ile doğduğu ülkenin birbirine karışan kültürleridir; bütün işleri konularına göre değişen çeşitli düşünce ve tepkilerle yüklüdür.

Mehtap Baydu ilk performansını Kassel Sanat Akademisinden mezun olurken bitirme tezi olarak - ki bu aynı zamanda sanatçının Almanya'da izleyici karşısına ilk çıkışıdır - dut pestilinden özel olarak dikilmiş bir elbiseyle Documenta salonunda bir kaide üzerinde oturarak gerçekleştirmiştir. Pestil, Anadolu'da meyvelerin pişirilip düz bir yüzeye yayılarak kurutulmasıyla deri/kabuk görünümü alan ve özel günlerde yenilen bir tatlı çeşididir. *Eat me-meet me* adlı bu performans sırasında sanatçı, yapıtın ismine uygun olarak elbisesinden parçalar kopararak yemeye başlar ve aynısını izleyicilerden de ister. Feminist performans ikonu Yoko Ono'nun *Cut Piece* adlı eserine biçim olarak yakın, ama ondaki gizli şiddetin olmadığı bir performanstır bu. Keskin aletler yoktur, açık saçıklık yoktur, aksine sanatçı ile izleyici arasında dostça, samimi hatta duygusal konuşmaların geliştiği bir etkinlik. Elbise-kabuk lokma lokma kopartılmış, sanatçı tamamen çıplak kalana kadar keyifli bir şekilde parçalanmıştır.

Bu elbisenin minyatür bir örneği sergi mekânında performansın kalıntısı olarak cam bir fanus altında sergilenmiştir (*Pestil Elbise*, 2010), tıpkı bir böceğin boş kabuğunun nadire kabinesinde sergilenmesi gibi. Aynı yıl Baydu bu kez izleyici karşısına, işçi *Osman* olarak siyah bir klasik erkek takım elbisesi içinde çıkar: sanatçının kurgusal öteki-benidir bu. *Osman* daha sonraki işlerde de karşımıza çıkacak ve 2013 yılında küçük Alman kasabası Hachenburg'un 5451. yurttaşı olarak resmî kayıtlara geçecektir.

Eat me-meet me adlı performans kültürel olarak edinilmiş derimizden, ortaklaşa bir eylem içinde paylaşılabildiği sendirilerek kurtulma edimiye, *Karakter Bürünmek* adlı performans da, ilk bakışta, bir kimlik arayışı olarak bunun tam tersini yapıyor gibidir. Baydu çeşitli yerlerde ilişki kurduğu kadınlardan (kendi annesi de dahil) üstlerindeki

over and over again in a transformational process that also includes role play and transgression. Through scenarios of dressing-up and undressing, the artist often exposes herself to a borderline experience, and she invites her audience to participate in that experience. This demands a high degree of bravery, but also a certain amount of humor, which is always present in her work.

Mehtap Baydu was born in 1972 in the Turkish town of Bingöl in eastern Anatolia - a region that was in the center of the Kurdish uprisings during the initial years of the Turkish republic. She first studied sculpture in Ankara and moved to Kassel in 2005, where she graduated in Fine Art in 2010, followed by a year as master's student. Since then she lives primarily in Germany. Her identity as a woman and an artist between two cultures that blend in her chosen homeland is a central theme in her work, implying different notions and reactions according to each context.

For her final work at the Kassel art academy, which was also her first appearance before a wider audience in Germany, the artist sat on a pedestal in Kassel's documenta-hall wearing nothing but a custom-tailored dress made from *Pestil* - a paste from cooked fruits, in this case mulberries, that gains a leathery texture after drying and is traditionally eaten as desert on special occasions in Anatolia. For the performance aptly titled *Eat me-meet me*, she began to tear pieces from her dress and ate them, inviting her audience to do so as well. Formally evoking Yoko Ono's *Cut Piece* - an icon of feminist performance work - the undercurrent violence was lacking here. Without the involvement of sharp or spicy instruments, a rather friendly and intimate, even sensuous dialogue developed between artist and audience. Bite by bite, the dress-shell was torn apart with pleasure, until the artist left completely naked.

A miniature model of the dress remained under a glass cover in the exhibition space as a relic of the performance (*The Fruit Rollup Dress*, 2010) - like an insect's empty shell in cabinet of curiosities. In the same year, Baydu first appeared in a classic black men's suit as her fictional alter ego, the guest worker *Osman* - a male character who reappears in her several of her works and in 2013 even became officially registered as the 5451st citizen of the small German town Hachenburg.

If one reads *Eat me-meet me* as an act of freeing oneself from the culturally inhabited skin -shared and digested in a collective act- *Wrapping in a Character* seems to do the opposite on first glance, rather expressing the search for an identity. For this work, which was performed in Kassel, Berlin, Munich and

elbiseleri kendisine vermelerini istemiştir. Kassel, Berlin, Münih ve Montes Claros-Brezilya'da sergilenen performanslarda, bu elbiseler sergi mekânında askılara asılıdır. Sanatçı askıların arasında dolaşır, elbiselerden birini alır ve giyer, sonra başka bir elbise seçer, diğerinin üstüne giyer. Performans sonunda üst üste giydiği elbiseler, neredeyse en üsttekini patlatacak büyük bir hacme ulaşır. Performansın ikinci adımı elbiselerin tümünü birden bir kerede çıkarmak, daha doğrusu onlardan kurtulmak için izleyici önünde ağır bir çaba sarf etmek ve sonunda kat kat elbiseden oluşmuş boş bir kütle bırakmaktır. Geriye kalan bu 'koza' elbiselerini vermiş olan kadınların ortak portresi olarak da okunabilir.

Kadın elbiselerini üstüne geçirdikten ve sonunda onlardan sıyrıldıktan sonra, sanatçı geleneksel olarak erkeklere özgü bir giysiyi, erkek gömleğini ele alır. Baydu bu kez 2014 ile 2015 yıllarında, çevresindeki çeşitli erkeklerden (arkadaş, büfeci, sanatçı) kendisine hem poz hem de koşul olarak üzerlerindeki gömleği vermelerini ister. Topladığı gömleklerin (düz renkli, çizgili, ekose) önce yakalarını keser ve hepsini üst üste boynuna takıp *Long Neck* (2015) adını verdiği bir fotoğraf çektirir. Yakaların kesilmesi tüyler ürperten kafa kesme eylemine benzese de (Judith'in, Holofernes'in kafasını kestiği ünlü efsaneyi düşünün), Baydu ganimetini bir mücevher gibi taşıdığı bu fotoğrafta daha çok, ne kadar uzun olursa o kadar itibar görecektiklerini için toplumsal statü ve güzellik uğruna boyunlarını bakır teller takarak uzatan Myanmar'daki Karen Padaung kabilesinin uzun boyunlu kadınlarını hatırlatmaktadır. Bu ağır boyunluklar çıkarıldıklarında zayıf kaldığı için boyun artık kafayı taşıyamayacak hale gelmektedir: bu imge başka kültürlerle kolaylıkla uyarlanabilecek bir statü simgesidir. İzleyen performansta gömlekler bu kez şeritler halinde kesilip birbirine eklenerek yumaklar oluşturuluyor. Arkasından sanatçı birkaç gün boyunca bu yumakları kullanarak çıplak bedeni etrafına, içinde tamamen kaybolana dek bir koza örüyor. Bu koza da sonunda boş bir kabuk şeklinde galeri mekânında sergileniyor (*Koza*, 2014-15). Kumaşın heykel yapımı için kullanımı, kesilerek tekrar bedenle ilişkili bir giysi haline getirilmesi ve bunun içerdiği bireysel/ortak hafıza Louise Bourgeois'ın eserlerini hatırlatmaktadır: bu sanatçıların eserlerine, kişisel biyografilerinden, duygusal arınmalar olarak bakılabilir.

Başka bir dizi eserin malzemesi ise pazendir: çiçekli pamuklu bir dokuma olan pazen Türkiye'de yalnızca kadınlar tarafından dikilip giyilen bir kumaştır. Baydu annesine ait bir elbisenin pazen kumaşından kendi büstünü dikmiştir, yani annesinin giydiği kumaş

Montes Claros, Brazil, Baydu asked various women she approached in each city (including her own mother), to donate a dress that they were currently wearing. For each edition, the individual dresses hung on hangers in the exhibition space. Walking between them, the artist occasionally donned one dress after another and wore them on top of each other, growing into a voluminous shape whose outer skin almost seemed to burst. In a next step, she freed herself by peeling off – or rather crawling out of – all layers at once in a cumbrous effort, leaving behind a hollow form made of cloth. The remaining “cocoon” here could also be seen as a collective portrait of the women who gave away their dresses.

After appropriating and stripping off a universal women's dress, the artist took on another, traditionally hetero-normative garment: the men's shirt. Between 2014 and 2015, Baydu asked men of various statuses in her daily proximity (friends, kiosk vendors, artist colleagues etc.) to pose for her camera – under the condition that she could keep the shirts they were wearing. First, she cut off the collars of the shirts that came in various patterns and styles – unicolor, plaid, striped – and wore them all on top of each other for a photograph with the title *Long Neck* (2015). While the cutting of the collars resembles the gruesome act of decapitation (think of the famous depiction of Judith and Holofernes), the image in which Baydu wears her trophies like jewelry reminds of the long necked women of the Karen Padaung tribe in Myanmar, who wear long copper spirals around the neck to fulfill a certain beauty ideal as well as to gain social status – the longer the neck, the higher the woman's reputation. But if the massive necklace is taken off, the neck may not be strong enough to hold the head anymore – an image that could easily be adapted to the status symbols of other cultures. In a next act, the shirts themselves were cut into stripes and then one by one rolled up into balls. During a performance that lasted several days, the artist slowly knitted a cocoon from the shirts' sliced fabric around her naked body, until she completely disappeared in it. Later, also this cocoon remained as an empty shell in the exhibition space (*Cocoon / Koza*, 2014-15). The use of fabric as sculpture, its transformation through cutting and reassembling worn textiles in relation to the body, and the personal/collective memory it contains also remind of the work of the great Louise Bourgeois – both oeuvres can be seen as ways of catharsis of the artists' personal biographies.

The material for another set of works with a performative component is *Pazen* – a specific floral

Koza

2015, Performanstan bir fotoğraf, Documante Halle, Kassel
Arter Koleksiyonu

Cocoon

2015, A photograph from the performance, Documante Halle, Kassel
Courtesy of Arter

kızının derisi olmuştur: *Annesinin Kumaşından (Kendi Portresi)* (2015) adlı eser. Benzer çiçekli bir kumaştan daha sonra kendi bedenine uygun bir erkek kıyafeti – üç parçalı takım ve ayakkabı – yaptırır (*Kıyafet*, 2015). Bu kıyafeti sergi açılışında giyer, ya da kendi bedeninde bir kadın oyuncuya giydirir. Etki iki kat rahatsız edicidir: hem bir kadın erkek takım elbisesi giymekte, hem de erkek giysisi pazenden yapılmadır – her ikisi de gerçekte olmayan şeyler (en azından kurgusal *Osman* gibi kendinden emin geleneksel Türk erkeği için böyle bir şey mümkün değildir). Bu iş de, tıpkı namaz kılarken eğilmiş erkek popolarının gösterildiği halı gibi (*Cuma*, 2010/2016/2018), ataerkil kurallar da dahil, birçok geleneksel değere saldırmaktadır.

Bir başka eserler dizisinde Baydu kendi kendine öğrendiği bir teknikle el yapımı Japon kağıdı kullanarak boş form görünümünde çok sayıda heykel yapmıştır. Bu heykeller yarı saydam, böcek kabukları kadar ince, bedenleri olmayan deriler gibidir. Heykeller arasında *Karakter Bürünmek* (2010) performansında kurtulmaya çalıştığı kat kat elbiseyle, çömelmiş (*Kendi Portresi*, 2015), kendi üzerinden birdir bir atlar (*Birdir Bir*,

flannel fabric which is traditionally worn by women (and only by women) in Turkey. From a dress that once belonged to her own mother, Baydu saw a self-portrait bust – the mother's worn fabric became the daughter's skin in *From Her Mother's Fabric* (Self Portrait), 2015.

In a similar floral fabric, she then ordered a custom-tailored classic set of menswear – a three-piece suit and shoes – to fit her own size (*Kıyafet*, 2015). She would wear the suit at her exhibition opening, or had a female performer with similar physique wear it. The effect was double irritating: a woman wearing a men's suit, a suit made from *Pazen* – both can actually not exist (at least not for a traditional proud Turkish man like the fictional *Osman*). As with her carpet showing the buttocks of kneeling men while praying (*Cumas*, 2010/2016/2018), the work is an attack on several traditional values – among them the rules of patriarchy.

For another body of work, Baydu used handmade Japanese paper – a technique she learned herself – as material for several sculptures created as hollow forms. Skins without bodies so to say, semi-transparent and delicate as insect shells. Among them are various self-

2017) ve benzeri otoportreleri bulunmaktadır. *Birdir Bir* adlı heykelde havaya kalkmış at kuyruğu saçıyla bir Mehtap (bu motifi çok kullanıyor) çiçekli pazen takımıyla atlarken, eğilmiş diğer Mehtap ince kağıt elbisesiyle görülür.³ Burada kendini aşmak anlamındaki “kendi gölgesinden atlamak” deyişi akla gelebilir. Aynı temanın çeşitli yorumlarında kadın ve erkek (her ikisi de daima sanatçının kendisidir) sırayla birbirlerinin üzerinden atlarlar.

Başka bir kağıttan küçük heykelcikler dizisinde (*Cumhuriyet Kadınları*, 2015) Baydu kendisini değil, Atatürk Türkiye’sinin yeni kadınlarını betimler ve bu açıdan istisnadır. Kimliği belirsiz bu kadınlar, “Batılı” giysiler – şort, mini etek, mayo ya da çalıştıklarını gösteren üniformalar – içindedir. Birinin adı *Gökçen*, İstanbul’daki Sabiha Gökçen Havaalanını akla getirir. Sabiha Gökçen hem Türkiye’nin ilk kadın pilotu, hem de Anadolu’daki Kürt illerini bombalamış ilk bombardıman uçağının pilotudur.

2017 yılında Ankara Galeri Nev’de düzenlenen *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe* adlı serginin açılışında Mehtap Baydu, izleyicileri, üzerine 14 ayar altından yapılmış minik bombardıman uçakları iştirilmiş beş esnek “algılayıcı” olan altın bir taç takarak karşılamıştır. Yaylanıp duran uçaklar bir yandan eğlenceli, bir yandan – özellikle de en ortadakinin Suriye ve Irak savaşlarında kullanılmış iğrenç B-52 bombardıman uçaklarının modeli olduğu fark edildiğinde – son derece rahatsız edicidir.

Aynı sergide sanatçının bedenle ilgili eserleri arasında bulunan beş adet kağıttan büstü, yine bir performansla başlamış *Sessizlik* dizisine dairdir. Bu büstlerde sanatçının ağız farklı kültürlerden beş değişik kadının dudaklarından alınma kırmızı mum mühürle kaplanmış, yani kapatılmıştır (*Sen Söylemezsen Ben Söylemem!*, 2017).

Ataerkil toplumlarda ağız sıkı olmak, konuşabilmek, dayanışmak, kadınsı suç ortaklığı yapmak gibi kadınların çeşitli susturulma şekilleri, biçimsel olarak açık, ama aslında gayet karmaşık bu eserde dondurucu bir sessizlik içinde diyaloga girmişlerdir. Hem korumacılık hem de şiddet olarak okuyabileceğimiz bir simgesel eylemi içeren bu eserde sır olarak saklanıp söylenemeyenin ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

2017 tarihli *Güllük Güllistanlık* adlı yerleştirmede ise dalları üzerinde açmış egzotik çiçeklerden oluşan harika bir bahçe görüyoruz. Ancak yakından baktığımızda

portraits: one shows her getting rid of the multiple dresses during the performance *Wrapping in a Character*, 2010, another squatting as if she was peeing (*Self Portrait*, 2015), and yet another leapfrogging over herself (*Birdir Bir / Leapfrogging*, 2017) – whereas the jumping Mehtap with erected flying ponytail (also this a recurrent motif) is wearing one of the floral flannel suits, and the bending Mehtap a light paper dress.³ The saying “to jump over ones own shadow” – to exceed or grow over oneself – may come to mind here. In various variations of the same theme, the female and the male part (always embodied by the artist) take turns in jumping over the other.

A series of smaller paper-sculptures marks an exception in Baydu’s oeuvre, as they don’t portray the artist herself, but the new type of women of Atatürk’s Turkish republic (*Women of the Republic Series*, 2015). These mostly anonymous women wear “Western” clothes – shorts or mini-skirts, bathing suits or uniforms that indicate that they are working. One of these sculptures is titled *Gökçen*, which may remind travelers to Istanbul’s Sabiha Gökçen airport that is named after her. Sabiha Gökçen was not only Turkey’s first female pilot, but the first woman ever to fly a bomber – responsible among others for bombing Kurdish villages in Anatolia.

For the opening of her exhibition *The Distance Between Me and Everything Else* 2017 at Galeri Nev in Ankara, which was also the occasion for the publication of this catalogue, Mehtap Baydu greeted her guests wearing a diadem constructed from a golden hair band on which five flexible “sensors” were attached, each tipped with the miniature model of a bomber jet in 14-carat gold. The swinging planes had something amusing, but also irritating – especially upon noticing that the larger bomber in the middle is the model of the infamous B-52, which was last used in the wars in Syria and Iraq.

Among several body-related works in the exhibition were five paper self-portrait busts referring to the ongoing work *Silence* – a series that also began with a public performance. Here, the artist’s mouth is covered, and thus shut, with casts from red sealing wax taken from the lips of five women from different cultural backgrounds (*I Won’t Tell If You Won’t*, 2017).

Such different aspects as the silencing of women in patriarchal societies, secrecy and freedom of speech,

³ Eserin başka örneklerinde “giysinin şifresi” değişebilmektedir, örneğin aynı başlıklı dijital bir fotoğrafta atlayan Mehtap’ın üzerinde çiçekli yazlık bir elbise, eğilmiş olanında ise Osman kimliğinde giydiği siyah erkek takım bulunmaktadır.

³ The “dress code” switches in variations of the work, for example in a digitally manipulated photograph of the same title, where her jumping self wears a flowery summer dress and the bending one a black men’s suit, of the kind the artist wore in the role of Osman.

porcelen tozundan dökülmüş bu kırılğan parçalar üzerinde gözenek ve tüyleri fark ediyor, olağanüstü derecede tensel yapıları olan taç yapraklarla karşı karşıya olduğumuzu farkediyoruz. Yapraklar aslında, sanatçının bileğinin, göğsünün, omzunun, koltukaltının kalıplarından oluşuyor ve parçalar halinde olduklarından kolayca ayırt edilemiyor. Aynı malzeme ve teknikle çeşitli kadınların göğüslerinden alınmış kalıplarsa tavanın ortasında bezeme bir dekor oluşturuyor: Yunan mitolojisinde av tanrıçası ve kadınların koruyucusu, çok göğüslü Artemis'in simgesi, bembeyaz bir bulut olarak serginin üzerinde süzülüyor.

Serginin ana parçası yere serilmiş *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe* (2017). Kendi bedeninin tamamının kalıbını almak için sanatçı, tepeden tırnağa silikona gömülüp saatlerce beklemiş. Ortaya çıkan bu ikinci deri, dikeyine kesilerek polyester döküm alınmış ve yüzülmüş bir hayvan postu gibi zemine yayılmış: iki yüzü olan ölü bir maske, her ayrıntısının ortada olduğu biçimsiz, mahrem bir beden; tıpkı çıplak bir av ganimeti.

Sanatçının önceki yapıtlarında – pestilden yapılmış elbise, başka kadınların elbiseleri ya da özel dikilmiş erkek takımı gibi – genellikle işlediği ve performansları sırasında çıkarıp kurtulduğu giysiler, bu eserde yok: “sanatçı ile her şey arasındaki mesafe” iyiden iyiye incelmış. Gerçek, fiziksel bedeni ortada yok, ama sanatçı, izleyicinin derisine mümkün olduğunca ve rahatsız edici derecede yaklaşmasına izin veriyor. Tıpkı büyüyüp yenilenme sürecinde bir yılanın bıraktığı gibi, derisinden sıyrılmıştır sanatçı, geride kalan ikâme edilebilir başka bir yüzeysel katmandır. Belki de, bu iş, hem kendi gölgemizin üzerinden tekrar tekrar atlamamız, hem de dayatılan mutlak ve durağan toplumsal cinsiyet modellerinden ve rollerinden sıyrılabilmek için ara sıra eskimiş derimizden kurtulmamız gerektiğini göstermektedir.

interdependency and female complicity enter a chillingly silent dialogue in this formally stringent yet ambiguously complex work. We will never know the unutterable that is kept secret here, through a symbolic act that could be read as protective and violent at the same time.

In the installation *The Rose Garden* (2017), white exotic blossoms on branches evoke a beautiful blooming garden. Only on a closer look, meticulous details that emerge in the delicate casts made from porcelain dust, such as pores or small hair, expose the petals' extremely sensual physique: they are in fact casts from various zones of the artist's body – elbows, breasts, shoulders, armpits – however not easily identifiable as such in their fragmented abstraction. Made in the same technique and material, the casts of female breasts taken from different women formed the ornamental decorative center of the stucco ceiling, like an emblem of multi-breasted Artemis – the goddess of the hunt and guardian of women in Greek mythology – hovering like a white cloud over the exhibition.

A central work in the exhibition was the floor piece *The Distance Between Me and Everything Else*, 2017. For the full-body cast, the artist had herself encased in silicone from top to toe for several hours. Then the second skin was opened with a vertical cut and a polyester cast of it laid out on the floor like a skinned animal felt: the face a Janus-faced death mask, the figure distorted, and every intimate detail of her naked body exposed as if it was a hunting trophy.

While in her earlier works it was mostly clothing – a dress made from fruit paste, the dresses of other women, or a custom-tailored men's suit – that the artist appropriated and freed herself from in her performances, here “the distance between [herself] and everything else” seemed to get even thinner. In absence of her real, physical body, she lets the viewer come as uncomfortable close to her skin as possible. Yet this skin is just another substitutable surface layer that the artist had stripped off and left behind like a snake in a constant process of growth and renewal. As if to demonstrate that one not only had to jump over one's own shadow again and again, but also to get rid of the worn skin once in a while in order to break open the obsolete static gender- and other role-models that are being superimposed on us.

Güllük Gülistanlık (detay)
2017, Toz porselen döküm ve pirinç,
değişebilir boyutlarda

The Rose Garden (detail)
2017, Porcelain powder and brass,
various dimensions

MEHTAP BAYDU GENÇ BİR SANATÇI DEĞİLDİR*

MEHTAP BAYDU IS NOT A YOUNG ARTIST

* Deniz Artun'un "Mehtap Baydu Genç Bir Sanatçı Değildir" makalesi Istanbul Art News'un Mart 2017 tarihli 40. sayısında yayımlanmıştır.

Deniz Artun's "Mehtap Baydu Is Not A Young Artist" article was published in Istanbul Art News on issue 40, dated March 2017.

Deniz Artun

Türkiye'deki ilk kişisel sergisine 2015 yılında ev sahipliği yaptığımız Mehtap Baydu genç bir sanatçı değildir!

1972 doğumlu Baydu, annesini, annesinin annesini, Cumhuriyet'in ilk kadın pilotunu, seksenini aşmış bir sanat tarihi profesörünü, doksan yaşını devirmiş bir doktoru içinde taşır. O, yumurtası mitolojinin kimbilir hangi anında çatlamış Şahmeran'dır. En eskilerin inandığı tavuslu bir melektir.

Yalnızca soylarca kadını değil, aynı zamanda, mesleklerinde önemli yerlere gelecek kadar yaş yaşamış pek çok erkeği de omuzlanır. *Long Neck*, Mehtap Baydu'yu, otuzun üzerinde farklı erkekten topladığı yakaları, Kayan kabilesinin geleneklerini andırır biçimde üst üste boynuna dizmiş olarak gördüğümüz bir otoportredir. Böylece tüm bu erkeklerin gücünü kendinin kılar; o güç ile 'süslenir'. Uzak Doğu geleneklerine göre halkası en çok olan kadın, evlenilmek üzere bekleyen en cazip adaydır. Dahası, boynu halkalarla sarmak efsanelerde rol almak için de önemlidir; kadınlar böylece ejderhalara öykünür, kaplanların sivri dişlerine karşı kalkanlanırlar. Bunu bugün sağlayacak olan kuşkusuz 'beyaz yaka'lardır. Ancak boynu uzadıkça daha da incelik, hareketsizleşir; 'boyun eğemez' hale gelir. Bu halkaları/yakaları çıkarması, boynunu kıracak ve canına mal olacaktır.

Mehtap Baydu öncelikle bir performans sanatçısıdır. Daha sık rastladığımız tüm diğer eserlerine, yani fotoğraf, yerleştirme ve heykellerine ilham veren performanslarıdır. 2010 yılında izleyicilerin, kendine pestilden yaptığı bir elbiseyi, boynundan dişlemeye hazır kaplanlar gibi

Mehtap Baydu, whose first solo show in Turkey we hosted in 2015, is not a young artist!

Born in 1972, Baydu carries within herself her mother, her mother's mother, the first woman pilot of the Republic, an art history professor over eighty, a doctor who has turned ninety. She is a Shahmaran, whose egg was hatched who knows how far back in mythological time. She is the peacock angel worshipped by the ancient.

Not only does she shoulder whole lineages of women, but also many men who have lived long enough to come to important places in their professions. *Long Neck* is such a selfportrait where we see Mehtap Baydu wearing collars from over thirty different men lined up on her neck in Kayan tribe tradition. In this manner, she appropriates the power all of these men wield, making it her own, 'decking' herself up in that power. According to Far Eastern tradition, the woman with the most neck rings is the most desirable candidate for marriage. Girding one's neck with rings is also vital for taking a part in legends - this is how women emulate dragons, how they arm themselves against sharp tiger fangs. Today comparable stature and protection is evidently provided by 'white collars'. Yet the longer the neck grows the flimsier it gets, it loses mobility and flexibility, can no longer 'bow down'. Removing these rings/collars shall result in breaking the neck and killing the heroine.

Mehtap Baydu is, first and foremost, a performance artist. Her performances are what inspire all of her other, more frequently-encountered works such as her

parçalayarak üzerinden yemelerine izin verir. 2012'de bu çıplaklığını, farklı mesleklerden pek çok kadından topladığı elbiseleri üst üste giyerek örter. Ardından bu kadınların yaşlarından, yaşadıklarından ve o elbiselerin taşıdığı tüm başkaca değerlerden sıyrılmayı dener. Kat kat elbiseyi bir defada çıkarmaya çalışırken içlerinde sıkışıp kalması, yakaları çıkarmaya kalkışsaydı başına geleceklerden farklı değildir.

Mehtap'ın üzerinden pestil yiyen, başka bir deyişle 'pestilini çıkararak' yalnızca erkekler değildir; performans boyunca kadınlar da birer lokma koparır. Baydu ise, kendi derisi karşılığında, kadınlardan onların derilerini, yani giysilerini almıştır ancak bununla yetinmez. 2009 yılında, yirmi bir kadının ağızını alçı ile kapatacak, böylece aldığı dudak kalıplarının altın ile kaplanması, "*Söz Sukut İse*"yi ortaya çıkaracaktır. Ardından, Galeri Nev'deki bir başka sergisi için sayısız kadından, bu defa göğüslerini ortaya koymalarını ister. Baydu'nun kalıplarına giren göğüsler ile birlikte kadınların kadınlıkları -tıpkı yakalar ile eşleşen erkeklerin erkeklikleri gibi- atölyede birikir. Böylece kadınlığın ta kendisinin sütünü emen Baydu, yeniden yaşsızlaşır; ve belki de sonunda kendi babasını emziren, tüm geçmişi besleyen Pero'ya dönüşür.

2017 yılında açılan bu sergide Mehtap Baydu, bir başka performansını daha heykelleştirir. Kırmızı ayakkabılar giymiş bir çift seramik bacak dizlerinden kesilmiştir. Bacakların ait olduğu gövde herhangi birinin olabilir; boşluk herkes ile dopdoludur. Baydu, 2008 yılında farklı numaralarda çift çift topuklu kırmızı ayakkabı satın alır. Bu ayakkabıları bir koridora, iki kişi yanyana durduğunda ayaklarının arasındaki mesafeyi hesaplayarak dizer. İzleyiciler, içlerinden uygun numarayı bularak, kendi ayakkabıları ile yer değiştirip kırmızı ayakkabıları giyer ve kalabalığa karışır. 'O' ayakkabılar için çok genç ya da çok yaşlı olmalarını umursamazlar. Yaşlarına, mesleklerine, alışkanlıklarına ait diğer ayakkabıları çıkarmışlardır; yüksek topuklar ile istedikleri kadar dolaşırlar. Bu sırada koridora, kırmızı ayakkabılar yerine, terkedilmiş ayakkabılar dizilmiştir. Onların içlerini dolduran kadınların hayaletleri adeta omuz omuza sahiplerini beklemektedir. Öte yandan, geride kalan bu ayakkabılar, cami avlusunda dizili olanları da mutlaka hatırlatır. Bir kadın için, kendini çekici hissedeceği bir aksesuar içinde kalabalığa karışmak bir ibadet midir? Bu dine gönülden inanarak, numaraları 42'ye kadar çıkan kırmızı ayakkabılardan bazılarını giyip gidenlerin erkek olması, bir Mehtap Baydu performansı için şaşırtıcı değildir.

Karşılığında sanatçının kendisi de sık sık erkek kıyafetlerine bürünür. Evet, tüm eserleri kendinin erkeği

photographs, installations and sculptures. In 2010, she allowed audiences to chew off of her body, like tigers having a go at her neck, a dress she made for herself out of dried fruit sheets. In 2012, she covered this nakedness of hers wearing clothes she gathered from many women of different professions on top of each other, after which she attempted to break free of these women's ages, their experiences and all other values and weight attached to these clothes. Her getting tangled and caught up while trying to take off these many layers of clothing all at once is not all that different from what would have befallen her back then if she had removed those collars.

Those eating dried fruit sheets off of Mehtap, or in other words '(b)eating her into pulp' are not only men, women too take a bite or two during the performance. She, on the other hand, exacts a return from them in the shape of their skin, taking these women's clothing from them, yet does not settle with this. Come the year 2009, she covers twenty-one women's mouths in plaster, coating these lip moulds she thus obtains in gold to produce one of her other best-known works, *If Speech is Silver*. Later, for another exhibit at Gallery Nev, the artist then requests countless women to lay open their breasts. With these breasts that enter Baydu's moulds, the femininities of women - just like men's masculinities did when associated with those collars - accumulate in her atelier. Sucking the milk of womanhood itself in this manner, Baydu once again becomes ageless, perhaps ultimately turning into Pero, who nursed her own father, nourished her entire past, even the very notion of past itself.

In this exhibit held in 2018, Mehtap Baydu turns yet another performance of hers into sculpture. A set of ceramic legs wearing red shoes have been cut off below the knees. The body these belong to may be any one's; it is thus 'everybody' that fills up the void above. In 2008, Baydu bought sets of high-heeled red shoes of different sizes. She lined up these shoes in a corridor, measuring the distance that would be between the feet of two people standing side by side. Viewers would find the size matching their own, swap their shoes with these red ones, wearing them and then blending into the crowd. It would not matter whether they were too young or too old for 'those kind of shoes'. Having stepped out of their own shoes fit for their age, profession and habits, they traipsed around to their heart's content in these high heels. In the meanwhile, abandoned shoes lined up in the corridor instead of the red shoes initially placed there. It was almost as if the ghosts of the women filling them in stood shoulder to shoulder awaiting their owners. On

olmak, kendinin annesi olmak, annesinin ayakkabısını giyen kız çocuğu, bir tekerleme mırıldanan sokak çocuğu, sokak kadını olmak, sanatçı yerine iş kadını, ipek böceği, taçlı bir kraliçe olmak üzerinedir. Ve asıl çarpıcı olan, bu kişilerin hiçbirisi aynı yaşta değildir! Onları asıl farklı kılan da budur. Belki de otoportresinde boynuna dizdiği halkalar, tıpkı bir ağacınki gibi, ne zamandır bu dünyada dikili olduğunu göstermektedir.

Mehtap Baydu yıllar boyunca, hatta asırlar boyunca biriktirmiş, birikmiştir. Berlin Akademisi'ndeki ustalarından Dorothee von Windheim "Mehtap Baydu anlaşılacaktır!" diye yazar. Evet kuşkusuz; bizler başka başka yılları, yaşları giyinmeyi ve en çok da soyunmayı öğrendiğimizde...

the other hand, these shoes left behind are undoubtedly also reminiscent of those in mosque courtyards. Is it a form of worship for a woman to roam amongst a crowd wearing an accessory she feels attractive in? With true faith in such a religion, it is not at all surprising for a Mehtap Baydu performance that some of those walking off wearing these red shoes that went up to size 42 were men.

In return the artist herself often dresses up in men's attire. Yes, indeed, all of her artworks are about becoming her own man, her own mother, a girl wearing her mother's shoes, a street urchin mumbling rhymes, a woman of the street, a businesswoman rather than an artist, a silk worm, a crowned queen. What is truly remarkable here is that none of these personas are of the same age! And perhaps this is what truly renders them different. It may be that the rings she coils around her neck in her selfportrait are in fact a sign of how long she has been planted upon this earth just like those in a tree.

Mehtap Baydu has accumulated over the years, and even over centuries. Dorothee von Windheim, one of the masters of the Berlin Academy, says, "Mehtap Baydu shall be understood!" Yes, of course, she shall - after centuries have gone by, and we have learnt how to 'dress up' in other years, other ages, and even more how to strip ourselves of these...

İsimsiz

2017, Altın kaplama çelik taç ve 14 ayar altın savaş uçakları

Untitled

2017, Gold plated steel crown and 14K gold war planes

MESAFENİN İYİLİK ANLARI*

WHEN DISTANCE IS GOODNESS

* Evrim Altuğ'un "Mesafenin İyilik Anları" makalesi 10 Aralık 2017'de Gazete Duvar'da yayınlanmıştır. Yazara yeniden yayımlama izni için teşekkür ederiz.

Evrim Altuğ's "When Distance is Goodness" article was published in Gazete Duvar on 10 December 2017. We are grateful to the author for his permission.

Evrim Altuğ

Mehtap Baydu'nun Galeri Nev Ankara'daki yalın, derin, kadınsı yapıtları, kişinin kendisi ve dünya arasındaki mesafeyi anlayıp, eritip, ölçüp bize yeniden anlattığı, sessiz, tek kişilik, alabildiğine mahrem bir öykü kitabını andırıyor.

Deniz Artun idaresindeki Galeri Nev Ankara, Berlin'de yaşayan ve çalışan Mehtap Baydu'nun yerleştirme ve video yapıtlarını 9 Ocak'a dek izleyiciyle buluşturuyor. 29 Kasım'da açılan ve sanatçının da açılışında politik-aktüel ve savaş karşıtı bir 'taç' ile hazır bulunduğu, bu 'taç'ın da sergilendiği 'Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe' sergisi, Baydu'nun daha önceki Nev sergileri 'Papierrepublik' ve 'Koza'nın ardından, yeni ve kibar bir sunum daha olarak ilgi çekiyor.

Yine de, kibarlığında son derece güçlü bir anlatım ve estetik ihtiva eden sergi, bir insanın kimliği ve cinsiyeti üzerinden dile getirdiği jest ve beden biçimlerini, neredeyse bir mim sanatçısı, balerin nezaketiyle görselleştiriyor.

İnsanın kendinden geçmesi, öteki olarak kendisini karşısına aldığı gibi, o suretle de dünyanın geri kalanını tanıştırmaya ve anlaşımaya mücadelesi, kuşkusuz feminist göndermeler ihtiva eden bu serginin de sessiz metnine bağıra çağıra katkı sağlayan somut düşünceler arasında geliyor.

Kırmızı duvarlar arasında, tutarlı bir sessizlikle birbiriyle dayanışan bu (sayıda az, içerikte sınırsız) işler, Baydu'nun yerde yatan gri cismine, terk edilmiş tenine adeta ağıt yakar bir yeminlilik ve dayanışma hali üretiyor.

Mehtap Baydu's plain, yet deep and feminine artworks on display at Gallery Nev Ankara resemble a silent, personal story book, intimate and private as can be, where the distance between oneself and the world is comprehended, melted down, measured and retold.

Gallery Nev Ankara, run by Deniz Artun, presents to art audiences the installations and video artworks of Berlin-based artist Mehtap Baydu until January 9th. The exhibit titled 'The Distance Between Me and Everything Else', which opened on November 29th with the artist herself present sporting an anti-war 'crown' as a commentary on contemporary politics that later took its place in the exhibition, draws attention as yet another novel and elegant presentation following Baydu's previous Nev exhibits 'Papierrepublik' and 'Cocoon'.

Incorporating a strong sense of aesthetics and powerful expression into this elegance, the exhibition visualizes the gestures and bodily forms pertaining to one's identity and gender with delicacy reminiscent of that of a mime artist or ballerina.

Transcending oneself, which involves coming face to face with that self as the other as well as a struggle to introduce that image to the rest of the world and gain acceptance for it, ranks among the concrete ideas contributing loud and clear to the silent subtext of this exhibit bearing undoubted references to feminism.

These works (few in number, unlimited in content), supporting each other in consistent silence amidst crimson walls, create a sense of solidarity and oath-

Sergisinde kendi kafasını sıralayarak, çoğaltarak, saçıyla topuzlayıp, duvardan ibretlik bir yaklaşımla da sallandıran Baydu, bu ibretlik oto-suretlere konuk ettirdiği birbirinden başka, kan kırmızı ağızlarla da, temsiliyet, teslimiyet ve tespitin nazik muhabbetini üst üsteliyor, kendi tabiriyle 'kendisini başkasının sessizliğiyle susturuyor'.

Kariyerinde daha önce, 'Eat me-Meet me' isimli performansında (sanki Yoko Ono'ya da selam verircesine) kendi üzerine deri gibi kapladığı yerel enerji yiyeceği pestilli izleyicilerin soyarak yemelerine izin veren Baydu, 'kendinden geçme' ritüelini bu sergisinde de yere indirerek, ölüm ve ölümsüzlük, temsiliyet ve daimilik meselelerini 'ayağımıza kadar' taşımış oluyor.

Baydu'nun sergisinde yaptığı ince müdahalelerden bir diğeri ise, galeri atmosferini bereketli biçimde ısıtan, çevresindeki bireylerden ödünç aldığı kadın göğsü formlarından menkul 'kubbe'de kendini gösteriyor. Bereket ve kırılabilirlik bu parçayla sergide 'tavan' yaparken, hani sanki, bu yapıtı galerinin köşesindeki 'ten tarlası' çok daha da güzelleştiriyor.

Uzaktan bir pamuk tarlasını, yakından bir orkide kompozisyonunu çağrıştıran bu 'Japone' işlere daha da yaklaştığınızda, bu eseri var eden unsurlardaki kadınsılık, mahremlik, insansılık da defaten canınıza çarpıyor.

Diğer yandaki üç çift bacak ise, yine sanatçının kendi bacaklarının çoğaltıldığı ve günlük hayatta kırmızı ayakkabılı olmanın beraberinde getirdiği 'yükümlülükler'i galeri spotlarına taşıyor. İçine girdiğiniz andan, kapıdan çıktığınız dakikaya kadar mahremiyet ve rıza kavramları arasında gidip geldiğiniz Mehtap Baydu sergisinin alt katında ise, sanatçının Almanya'da bir parkta, bir avuç erkek gömleğiyle yaptığı Magritte ruhlu, Brecht'le dans eder yalınlık ve dönüştürücülükte bir performans da izlenebiliyor.

Galeri Nev'de yer alan ve sanatçıya ait diğer heykel ve fotoğraflarla da bezeli bu 'ekonomik' sergiden çıktığınızda, bir serginin, teşhir kapasitesiyle, suskunluğun, haddin mekânda ürettiği anlam bereketiyle de nelere kadir olabileceğini tekrar idrak ediyorsunuz.

Serginin derdi sizinle aynı desem, çok mu haddimi aşıyor olurum?

Siz ve her şey arasındaki mesafeyi ölçmek, önce kendinizden vermeyi gerektiriyor.

boundness that almost seems a lament to Baydu's grey substance lying on the floor, her abandoned flesh.

Making an example out of herself by hanging her own head from a wall, reproducing, putting in order, and tying her hair up in a bun, with blood-red mouths, each unlike the other, which she has these exemplary auto-portraits or self-images host, Baydu overlaps one upon the other the elements of the refined repartee between representation, resignation and recognition, in her own words 'silencing herself in the silence of another'.

Having previously covered herself in dried fruit sheets, a local energy snack, as if skin, allowing audiences to peel these off of her to eat in her performance titled 'Eat me-Meet me' (as if also in a nod to Yoko Ono), this time Baydu brings the 'trance' ritual down to earth, carrying matters of death and immortality, representation and permanence 'right into our lap'.

Another one of Baydu's subtle interventions in this exhibition makes its appearance in the 'vault' comprised of women's breast forms borrowed from surrounding individuals, giving lush warmth to the gallery atmosphere. As fertility and fragility thus veritably 'reach a peak' in the exhibit with this piece, it is as if the 'field of flesh' in a corner of the gallery somehow adds so much more to its beauty.

As you get closer to these un-formed forms that resemble a cotton field from a distance and an orchid composition up close, you find yourself struck over and over again by the femininity, intimacy and humanity of the elements composing this work of art.

The three sets of legs on the other side are once again reproductions of the artist's own, bringing under gallery spotlights the 'responsibilities' born of being clad in red shoes in daily life. This Mehtap Baydu exhibit, which swings you to and fro between notions of privacy/intimacy and consent from the moment you enter until the moment you walk out the door, also has on view on the lower floor a Magritte-inspired performance marked by bare simplicity and a transformative quality courting Brecht, carried out by the artist in a park in Germany with a handful of men's shirts.

Upon leaving this 'economic' exhibit at Gallery Nev, also featuring other sculptures and photographs belonging to the artist, one comprehends once more the extent of an exhibition's potency, with its capacity to expose, and with the sheer abundance of signification created by silence and restraint (knowing one's limit) within space.

If I were to say the exhibition's concerns are the same as yours, would I be stepping too far out of line?

Measuring the distance between yourself and everything else requires, first and foremost, giving from yourself.

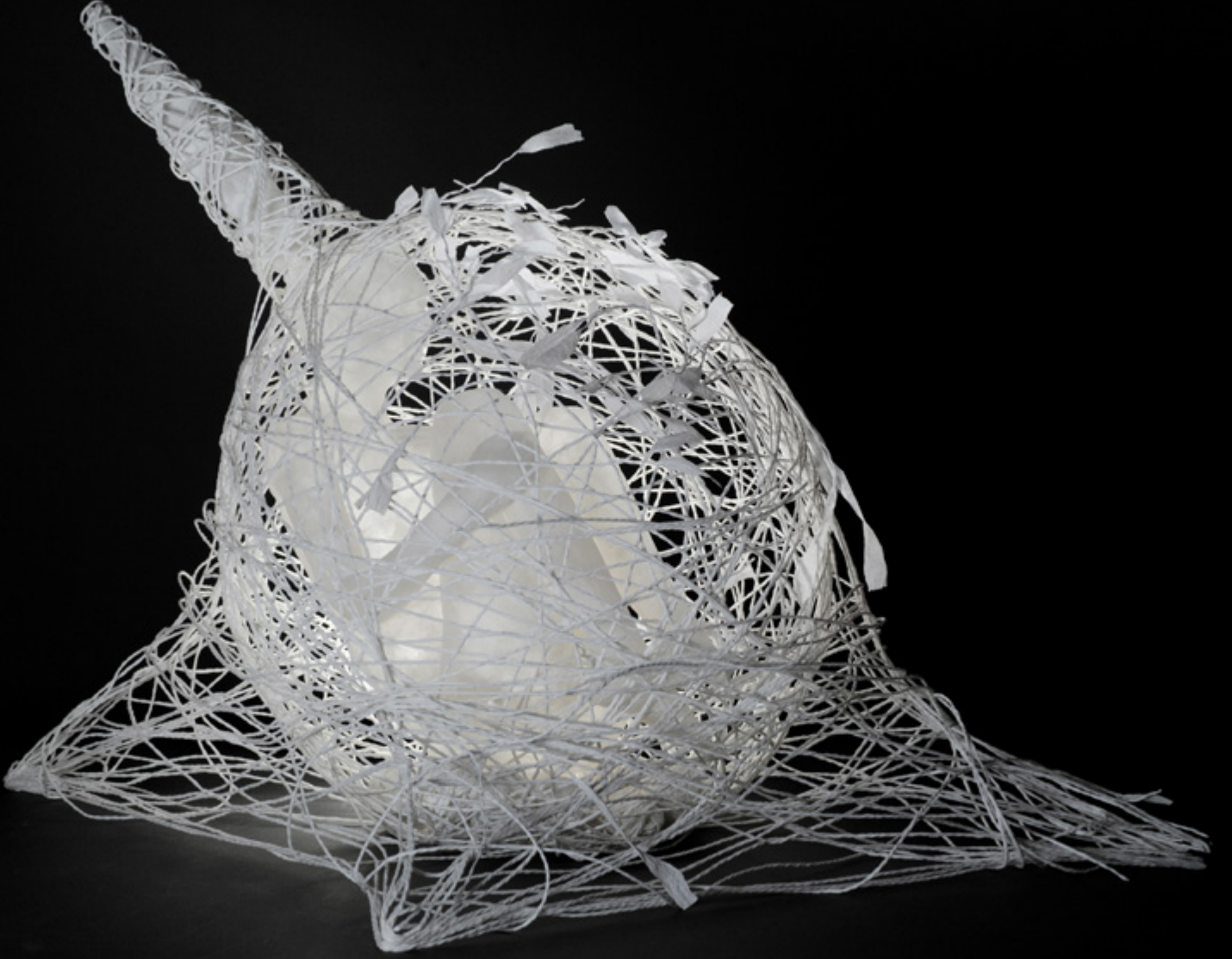

Otoportre: Birdirbir (detay)

2017, El yapımı şeffaf kağıt, çok renkli, 62x39x34 cm figür

Self Portrait: Leapfrog (detail)

2017, Transparent handmade paper, multi color, 62x39x34 cm figurine

Otoportre: Koza

2015, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz, 38 cm figür

Self Portrait: Cocoon

2015, Transparent handmade paper, white, 38 cm figurine

Otoportre: Birdirbir

2015, El yapımı şeffaf beyaz kağıt, 62x39x34 cm figür

Self Portrait: Leapfrog

2015, Transparent handmade white paper, 62x39x34 cm figurine

Sen Söylemezsen Ben Söyemem!

2017, El yapımı şeffaf kağıt, mühür mumu, bandaj, pleksiglas 5 Parça, her biri 79x15 cm

I Wont Tell If You Wont!

2017, Transparent handmade paper, sealing wax, bandage, plexiglass, 5 Pieces, each 79x15 cm

Otoportre: Birdirbir

2017, El yapımı şeffaf kağıt, çok renkli, 62x39x34 cm figür

Self Portrait: Leapfrog

2017, Transparent handmade paper, multi color, 62x39x34 cm figurine

Otoportre: Birdirbir
2017, Fine art baskı, 3+2 edisyon, 140x140 cm
Self Portrait: Leapfrog
2017, Fine art print, 3+2 edition, 140x140 cm

%6.19
2017, Yüksek pişirim kil ve sırlar,
5+2 edisyon, her bir çift 58x23x13 cm

%6.19
2017, Stoneware and mid range glazes,
5+2 edition, each pair 58x23x13 cm

Güllük Gülistanlık

2017, Toz porselen döküm ve pirinç, değişebilir boyutlarda

The Rose Garden

2017, Porcelain powder and brass, various dimensions

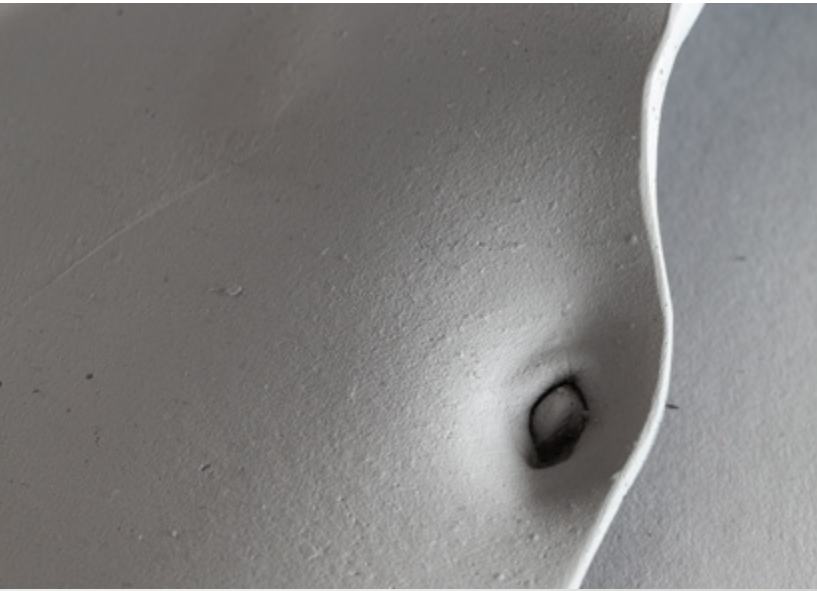

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe

2017, Polyester döküm, 180x127 cm

The Distance Between Me and Everything Else

2017, Polyester cast, 180x127 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
2017, Polyester döküm, 180x127 cm
The Distance Between Me and Everything Else
2017, Polyester cast, 180x127 cm

Otoportre: Birdirbir

2017, El yapımı şeffaf kağıt, beyaz ve siyah, 62x39x34 cm figür

Self Portrait: Leapfrog

2017, Transparent handmade paper, white and black, 62x39x34 cm figurine

Mehtap	Mehtap
Baydu Mehtap	Baydu Mehtap
Kürt Mehtap	Kurdish Mehtap
Zaza Mehtap	Zaza Mehtap
Bingöllü Mehtap	Mehtap from Bingöl
Sanatçı Mehtap	Artist Mehtap
Ankaralı Mehtap	Mehtap From Ankara
Türk Mehtap	Turkish Mehtap
İstanbul Mehtap	Mehtap from İstanbul
Beytepe Mehtap	Mehtap from Beytepe
İçöz Mehtap	İçöz Mehtap
Köylü Mehtap	Mehtap the Villager
Şehirli Mehtap	Mehtap from the City
Heykeltraş Mehtap	Mehtap the Sculptor
Kadın Mehtap	Mehtap the Woman
Kız Mehtap	Mehtap the Girl
Eş Mehtap	Mehtap the Partner
Yoldaş Mehtap	Comrade Mehtap
Arkadaş Mehtap	Mehtap the Friend
Sevgili Mehtap	Mehtap the Lover
Aşçı Mehtap	Mehtap the Cook
İşçi Mehtap	Mehtap the Worker
Almancı Mehtap	German-Turk Mehtap
Kasselli Mehtap	Mehtap from Kassel
Nordstadtlı Mehtap	Mehtap from Nordstadt
Kurt Mehtap	Mehtap the Wolf
Kuzu Mehtap	Mehtap the Sheep
Güzel Mehtap	Beautiful Mehtap
Çirkin Mehtap	Ugly Mehtap
Sanatçı Mehtap	Mehtap The Artist
Gel Mehtap	Come Mehtap
Git Mehtap	Go Mehtap
Şeytan Mehtap	Mehtap the Devil
Melek Mehtap	Mehtap the Angel
Artist Mehtap	Mehtap the Showw-off
Feminist Mehtap	Mehtap the Feminist
Devrimci Mehtap	Mehtap the Revolutionist
Yolcu Mehtap	Mehtap the Passenger
Güzel Mehtap	Beautiful Mehtap
Çirkin Mehtap	Ugly Mehtap
Mehtap.	Mehtap.

Mehtap
2017, Video performans, 3+2 ed., 52"
Mehtap
2017, Video performance, 3+2 ed., 52"

Zeynep
2017, Toz porselen döküm, 41x38 cm, 5+2 edisyon
Zeynep
2017, Porcelain powder, 41x38 cm, 5+2 edition

Sanatçının Kendi Gelin Ayakkabıları
2007, Kadın ayakkabısı, kösele, 40 numara, Sanatçı Koleksiyonu
Artist's Own Bridal Shoes
2007, Woman shoes, leather, size 40, Artist Collection

İsimsiz

2017, Altın kaplama çelik taç ve 14 ayar altın savaş uçakları

Untitled

2017, Gold plated steel crown and 14K gold war planes

Silence

2018, Performans, London Art Fair Booth P20A

Fotoğraf : David Owens

2018, Performance, London Art Fair Booth P20A

Photograph: David Owens

Cuma

2016/2018, Dokuma Duvar halısı (makina dokuma), 7+2 ed., 200x300 cm

Enstalasyon Fotoğrafi: Uwe Walter, Berlin

Edition Block, Berlin izniyle

2016/2018, Woven wall carpet (machine woven), 7+2 ed., 200x300 cm

Installation Photograph: Uwe Walter, Berlin

Courtesy of Edition Block, Berlin

Otoportre: Karakter Bürünmek

2017, El Yapımı renkli şeffaf kağıt, 47x38x38 cm figür
İstanbul Modern Sanat Müzesi Koleksiyonu

Self Portrait: Wrapping in a Character

2017, Transparent handmade color paper, 47x38x38 cm figurine
Istanbul Museum of Modern Art Collection

Mehtap Baydu
Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
The Distance Between Me and Everything Else

© Galeri Nev
Kırlangıç Sokak 24/3
Gaziosmanpaşa 06700 Ankara
galerinev.art

Çeviriler / Translations
İngilizce'den Türkçe'ye / English to Turkish
Selda Somuncuoğlu
Türkçe'den İngilizce'ye / Turkish to English
Feride Eralp

Fotoğraflar / Photography
Aksi belirtilmediği takdirde / Unless otherwise indicated
Oğuz Karakütük

Tasarım / Design
Barek

Baskı / Printing
Umur Basım Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu katalog, 29 Ekim 2017 - 30 Ocak 2018 tarihleri arasında Galeri Nev Ankara'da düzenlenen Mehtap Baydu'nun "Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe" başlıklı sergisi dolayısıyla hazırlanmıştır.

This catalogue has been prepared for Mehtap Baydu's exhibition entitled "The Distance Between Me and Everything Else", taking place between October 29, 2017 - January 30, 2018 at Galeri Nev Ankara.

Kapak / Cover

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
2017, Polyester döküm, 180x127 cm

The Distance Between Me and Everything Else
2017, Polyester cast, 180x127 cm

